

## De Tovenaar

‘Je gaat sterven.’ Ik zeg haar dit niet uit wreedheid, maar uit medelijden. Het is de onzekerheid van de dingen die onze ziel kwelt. Ze heeft nog steeds het idee dat dit een droom is, maar haar ogen zijn nu gefocust. Mijn woorden dringen langzaam door in haar gebroken geest.

In een gescheurde spijkerbroek en met vlekkerige make-up stond ze in de regen bij de afvalcontainer achter het wegrestaurant, een beklagenswaardig hoopje mens op zoek naar voldoende geld voor een shot dubieuze heroïne van een van die achterlijke dealers.

Toen ze in mijn SUV stapte moest ze weten dat zich in ten minste één realiteit iets als dit zou afspelen. Nou ja, niet helemaal als dit...

De gloed van de dashboardverlichting werpt een oranje schijnsel over haar wangen. Ze heeft veel weg van een halloweenmasker, gesneden uit de laatste pompoen van het land: opgezwollen, treurig en – vooral – overbodig.

Ik heb haar een doel gegeven, een rol. Wat er daarna gebeurt is een geheim dat alleen ik ken. Maar de rol die zij gaat spelen zal weergalmen door de eeuwigheid. Haar dood zal anderen houvast geven.

Het knagen aan onze ziel door die kleine muizentanden van de twijfel zal erdoor verzacht worden. Het experiment zal me iets leren over dingen die ik weliswaar vermoed, maar waarover ik zekerheid wil hebben. Stoffelijke, natuurlijke dingen. Dingen van *deze* wereld.

Wat ziet ze wanneer ze naar me kijkt? Een man. Maar het is niet de man die haar angst inboezemt. Het is het *doel* van de man. Een doel kan meeromvattend zijn dan een man. Wanneer de man sterft, kan het doel een oorzaak worden. En wanneer die oorzaak lang genoeg voortduurt, zal deze uitgroeien tot een geloof en vervolgens tot een religie.

Zo worden goden gemaakt.

Het begint met een doel dat anderen niet begrijpen.

Een doel dat angst aanjaagt.

Ik buig me naar opzij en klik haar veiligheidsgordel open. Ze kan me alleen volgen met haar ogen; haar armen en benen zijn verlamd van de schrik. Ze verstijft als ik haar aanraak.

Ze denkt dat ik haar zal verkrachten. Maar ik ga haar bevrijden.

Ik duw het portier open en de wind giert naar binnen. Haar kastanjebruine haar vliegt alle kanten op, als een uitslaande brand. Ze kijkt niet naar buiten. Ze beseft wat haar daar wacht.

Ik geef haar een zet.

Haar frêle lichaam valt uit de auto.

Haar schouder raakt de spoiler en ze verdwijnt in de duisternis.

Ik ben alleen met het geluid van de cardanas en de wind.

Ik benijd haar.

Haar reis.

Haar zekerheid.

Op een dag zal ook ik het weten. Maar nu nog niet.

Ik heb een doel: Eternica.

## Hoofdstuk 1

Moord is iets van een andere planeet, hier in het kinderziekenhuis. Ik zie hoe Elsie's roze knuistje met de sponsbal erin zich samenknijpt. De littekens op haar hand worden vurig van de inspanning, maar ze besteedt geen aandacht aan de pijn. Wanneer ze haar hand weer opent, liggen er twee grote rode ballen in, die bijna van haar handpalm rollen. Haar ogen schitteren en op haar gezicht verschijnt een glimlach – een miljoen megawatt aan energie op een gezicht dat, voor de helft bedekt met een wasachtige huid, nog aan het genezen is van de transplantaties.

Mijn grootvader had me die truc geleerd. Het was de allereerste die hij me voordeed. We bevonden ons achter de coulissen van een theater in een of ander gat in het Midwesten en keken toe hoe mijn vader een halfvolle zaal vermaakte. Ik herinner me het gloeien van opa's sigaar in het donker en zijn hoofdschuddend gemopper.

'De sukkel weet van de hoed noch de rand.' Hij keek omlaag naar me en haalde twee sponsballen uit zijn jasje. 'Zelfs jij kunt het al beter dan die ezel.'

Ik keek toe en leerde. Vijf was ik.

Opa gaf me een aai over mijn bol toen de twee rode ballen in mijn andere hand verschenen. En ik gaf hem een konijnachtige grijns.

Hij schonk me een van zijn zeldzame glimlachjes. 'Jij bent zó slim. Doodzonde dat het publiek niks ziet in vrouwelijke goochelaars.'

Terwijl hij lurkte aan zijn sigaar leunde hij achterover tegen een transportkoffer; bij elke mislukte truc van mijn vader liet hij een vloek horen.

Voor het publiek liep alles op rolletjes. Maar voor mijn opa was iedere gemiste subtiliteit, elke vingervlugheid die beter had ge-

kund, een ware ramp. Kijkend naar zijn zoon, zijn erfgenaam, was het voor hem alsof het huis waaraan hij zijn hele leven had gebouwd steen voor steen werd afgebroken.

Hij had een hang naar theatraliteit. En het was ook niet allemaal zijn erfenis. Zijn vader, mijn overgrootvader, was de evenknie van Houdini geweest. In feite was hij het die de familie beroemd had gemaakt. En in mijn opa's beleving kwam aan dit alles nu een abrupt en dramatisch einde.

Weer laat Elsie de sponsballen verdwijnen en verschijnen, waarna ze me aankijkt, wachtend op bijval.

'Knap hoor,' zeg ik tegen haar.

Ik had moeten leren hoe ik moest glimlachen, hoe ik mijn tranen moest bedwingen als ik haar gezicht zag. Ze was nog te verlegen om plezier te maken met de andere kinderen in de kliniek.

Deze zaterdagmiddag hebben we de speelzaal voor onszelf. Ons enige gezelschap bestaat uit een verpleegster die in een hoek de administratie doet en een muur vol vrolijke Disney-prinsesjes die zich laten kussen door kikkers en ronddartelen met geinige dieren.

Elsie nam me mee naar het deel van de speelzaal met de zerovers, waar we gingen zitten. Een wandschildering achter haar toonde een heroïsche strijd tussen *lost boys* en een woeste groep piraten. De eerste keer dat we hier gingen zitten, dacht ik dat ze dat wilde omdat ze dan naar de muurschildering met de prinsesjes kon kijken. Maar na een aantal goochellessen besef ik dat ze in haar hart een avonturierster is.

Zoveel mogelijkheden, tenietgedaan door de brandwonden... Ik moet mezelf een halt toeroepen. Ik loop vooruit op de rest van haar leven. Ik ben aan het bepalen wat ze wel en niet kan. Opa deed dat, en ook mijn vader. Zelfs mijn moeder, God hebbe haar ziel, had daar een handje van.

'En wilt u me nu leren hoe het verdergaat?' Kleine tanden bijten op de rand van haar lip en ze kijkt me vol verwachting aan. Een lok vuil blond haar valt voor haar ogen; ik moet de moederlijke drang weerstaan om die opzij te strijken. De huid is nog aan het genezen

en gevoelig. Ik ruik de balsem waarmee de zuster hem voor mijn komst heeft ingewreven.

‘Natuurlijk, Elsie.’ Ik laat haar de handbewegingen zien. Ze neemt ieder detail in zich op.

Ik denk er de laatste tijd steeds vaker aan hoe het zou zijn om zelf een kind te hebben. Dat gebeurt op deze leeftijd. Ik heb het moederschap afgezworen toen ik jonger was. Ik gunde niemand de gebroken jeugd die ik had gehad. Niet dat ik als kind geen liefde heb gekend, maar het was liefde van mensen die er moeite mee hadden om van zichzelf te houden.

Elsie zit op het kleurige tapijt en worstelt met de goocheltruc. Ik voel me schuldig. Het verstoorde gezin waarin ik ben opgegroeid, is niet te vergelijken met het hare. Ik draag mijn littekens in me mee; zij moet leven met littekens die voor iedereen zichtbaar zijn.

Een moment later kan ze de truc al nadoen, weliswaar niet volmaakt, maar ze snapt het principe. Ze is pas acht, maar ze heeft het geduld van een veel ouder meisje. Ze heeft een wil die ik nooit eerder bij iemand heb gezien. Ik wou dat ik Elsie had ontmoet vóór haar moeder de ketel kokend water in haar gezicht gooide. Was ze toen al zo sterk?

Mijn ontmoeting met Elsie dateert van twee maanden geleden, toen ik als vrijwilliger naar het kinderziekenhuis kwam om de patiëntjes goocheltrucs te leren als vorm van therapie. Het is iets wat ik sinds mijn afstuderen doe en gedurende mijn hele loopbaan bij de FBI ben blijven doen. Het is praktisch het enige wat mij bindt aan mijn familie en mijn geschiedenis als goochelaar.

Ik help haar bij het uitvoeren van de truc en probeer niet te denken aan hoe ze hier terecht kwam op de brandwondenafdeling. De eerste twee lessen die ik haar gaf, moest ik onderbreken om een potje te janken op de wc. Ik voelde me er schuldig over; voor mijn medelijden koopt ze niets.

Of dit meer soelaas biedt dan de fysiotherapie die ze krijgt, weet ik niet. Wat ik uit eigen ervaring weet, is dat goochelen kinderen

iets geeft wat ze daarvoor niet hadden: zelfvertrouwen. Doordat ze minstens tien keer per dag geprikt, beluisterd en beklopt worden en er altijd op een kinderlijke toon met ze wordt gepraat, beginnen zieke kinderen regressief gedrag te vertonen en zich hulpeloos te voelen. Een goocheltruc, ook een heel eenvoudige als het in de ene hand laten verdwijnen van een rode bal om die vervolgens weer te laten verschijnen in de andere, stelt hen in staat om te interacteren met volwassenen en hun de loef af te steken.

Voor een kind als Elsie, dat te bang is om in de spiegel te kijken, laat staan andere patiëntjes onder ogen te komen, is goochelen een speciaal talent dat andere kinderen niet hebben. Weliswaar is ze onbemind en met littekens bedekt, maar ze heeft toch maar magische gaven.

‘Denk erom dat je het geheimhoudt,’ druk ik haar op het hart. Ik vermijd de lange preek die mijn opa in zo’n geval ten beste gaf. Bij hem was het geen verzoek, maar een bevel. Zelfs het kleinste geheim, het soort dat je op de achterkant van een doos cornflakes aantrof, bezwoer hij je geheim te houden – zo niet, dan zou je onmiddig aan je eind komen, zoals een handjevol anderen was overkomen die het hadden gewaagd te onthullen hoe onze goochelwereld in elkaar zat. Hij noemde het ‘De Geheime Bibliotheek’.

Elsie knikt. Ik heb haar het belang van die geheimhouding al uitgelegd. De werkelijke waarde van een truc is het mysterie. Verklap je je geheimen aan anderen, dan is het mysterie verdwenen en ben je weer net zo gewoon als zij.

Het is beslist een machtskick. Maar ik denk dat Elsie elke machtskick die ze krijgen kan, kan gebruiken.

Haar handen laten de ballen verdwijnen en weer verschijnen. ‘Ik wil dit aan mama laten zien!’

Haar woorden treffen me als een trap in mijn maag. De drang om te vergeven is te sterk in Elsie. Het maakt de daad nog kwaadardiger.

Alle bijzonderheden van Elsies opname ken ik natuurlijk niet, maar ik ben een politievrouw. Wanneer ik een beschadigd klein meisje zie, komen allerlei instincten naar boven.

Haar moeder hield het met de ene drugsdealer na de andere en is een loeder. Ze werd een aantal keren aangehouden voor het bezit van kleine hoeveelheden drugs; één aanklacht eindigde in vrij-spraak. Ze werd nooit veroordeeld wegens het handelen in drugs, hoewel ze ongetwijfeld een dealer is. De rechtbank beschouwt haar als een problematische verslaafde en zal Elsie waarschijnlijk vroeg of laat herenigen met haar moeder. Haar verminking zal men afdoen als een ongelukkig incident. Niemand wil geloven dat een moeder haar kind zoiets kan aandoen. Allemaal zullen ze die leu- gen omarmen en haar weer terugsturen naar haar moeder.

Dat God het arme meisje moge helpen!

Wat zal Elsies moeder zien wanneer ze naar dit gezicht kijkt? Zal het haar schuld weerspiegelen? Zal het van haar een beter mens maken? Ik weet het antwoord al.

‘Ik heb een geheim,’ fluistert Elsie.



Oorspronkelijke titel: *Angel Killer*

Vertaling: Karst Dalmijn

© 2012 Andrew Mayne

© 2014 voor de Nederlandse taal: De Crime Compagnie

Omslagontwerp: Cunera Joosten

Boekverzorging: Michiel Niesen, ZetProducties, Haarlem

Foto omslag: © Getty Images, Roderick Chen

ISBN 978 94 6109 107 9 | NUR 332

Meer informatie over De Crime Compagnie op [www.crimecompagnie.nl](http://www.crimecompagnie.nl)